

Arrest

nr. 267 915 van 7 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor verzoeker, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 31 december 2008 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 5 januari 2009 om internationale bescherming. Op 7 mei 2009 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

1.2. Verzoeker komt volgens zijn verklaringen op 31 december 2009 België opnieuw binnen zonder enig identiteitsdocument en dient op dezelfde dag een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 24 februari 2011 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

(hierna: de adjunct-commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 1 april 2011 dient verzoeker, zonder België te hebben verlaten, een derde verzoek in om internationale bescherming. Op 8 april 2011 trekt verzoeker zijn asielaanvraag in.

1.4. Op 21 april 2021 dient verzoeker, zonder België te hebben verlaten, een vierde verzoek in om internationale bescherming. Op 21 juni 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Surinaamse nationaliteit en bent u afkomstig uit Paramaribo. Op 5 januari 2009 diende u voor het eerst een verzoek om internationale bescherming in in België. Aangezien u eerder in Nederland had verbleven, kreeg u op 7 mei 2009 van de Dienst Vreemdelingenzaken het bevel het grondgebied te verlaten. Zonder het land te hebben verlaten, diende u op 31 december 2009 een twee verzoek in. U verklaarde hierbij dat verschillende familieleden reeds lange tijd in Nederland woonden en de Nederlandse nationaliteit hadden. Uzelf had in het verleden ook een Nederlands paspoort, maar was uw Nederlandse nationaliteit verloren omdat u niet tijdig een verlenging ervan aanvraagde. U was in Suriname werkzaam als bouwkundig tekenaar. Uw problemen in Suriname begonnen in oktober 1996. In die periode begon Henna, de vrouw van de bekende zakenman en politicus Dillip Sardjoe, u te stalken. U verklaarde dat zij voortdurend rond uw huis hing en uw aandacht probeerde te trekken. U had geen interesse in een relatie met een getrouwde vrouw en negeerde haar. In februari 1997 zocht u uiteindelijk toch contact met haar. Zij vertelde u toen over haar huwelijksproblemen. U vertelde haar niet dat u geen interesse in haar had, omdat u hoopte dat haar familie u zou kunnen helpen met uw financiële problemen. U was immers in de schulden terechtgekomen nadat u de geldschietters van een bouwproject niet kon terugbetalen, en hoopte dat de familie Sardjoe het bouwterrein zou opkopen. Na jullie ontmoeting regelde Henna voor u een afspraak met haar echtgenoot. Hij wilde uw terrein echter niet opkopen. Uiteindelijk zou het terrein in juli 1997 worden geveild. Dillip Sardjoe en de geldschietster zouden het achter uw rug op een onderonsje hebben gegooid. U verklaarde dat u in Suriname constant door de familie Sardjoe werd geschaduwd. Volgens u was u voor Sardjoe een probleem omdat zijn vrouw een oogje op u had. Hij zou echter hebben willen voorkomen dat hij bij een eventuele scheiding de helft van zijn vermogen kwijtraakte. Op 11 april 1997 raakte Henna door een bombrief gewond. Volgens u was die bombrief het werk van haar echtgenoot die het gedrag van zijn echtgenote niet langer zou hebben geduld. Tussen april 1997 en uw vertrek uit Suriname in 2000 had u geen enkel contact meer met Henna. Uw problemen bleven evenwel bestaan. Nadat Sardjoe uw bouwterrein had opgekocht, werd op 6 juli 1997 uw wagen gestolen, een diefstal waar Sardjoe achter zat. In 1998 kende u problemen toen u een huis wilde huren. Toen u in de woning trok, deelde de eigenaar u plots hebben mee dat hij een andere huurder had gevonden en u de woning diende te verlaten. De eigenaar bood u een kamer hebben aan vlak achter de woning van Sardjoe. U had geen andere keuze en besloot de kamer te huren. Toen u twee keer een nachtmerrie had waarin u ontvoerd en gedood werd en u bij het ontwaken politiewagens voorbij uw kamer zag langsrijden, stapte u naar de politie. U vertelde de politie dat u bedreigd werd door Dillip Sardjoe. De politie hielp u niet en raadde u aan het land te verlaten. In die periode werkte u als staflid bij een Nederlandse bouwonderneming. U werkte mee aan een bruggenproject in Paramaribo en in Saramaka. Tussen april 1998 en uw vertrek uit Suriname verbleef u overwegend op uw werkplaats in het district Saramaka. U had op de werkvloer in Paramaribo het gevoel dat uw collega's schrik hadden om met u te praten. Volgens u had Dillip Sardjoe hier iets mee te maken. U voelde zich niet meer veilig en diende uw ontslag in. Tot aan uw vertrek naar Nederland woonde u her en der. In april 1999 schreef u een brief naar de mensenrechtenorganisatie Moiwana en naar de procureur-generaal in Suriname, waarin u uw problemen met de familie Sardjoe uitlegde. U ontving echter nooit een antwoord. Op 26 maart 2000 vertrok u met uw paspoort en een visum uit Suriname naar Nederland. Uw aanvraag voor een verblijfsvergunning werd afgewezen. In december 2006 werd u in Nederland opgepakt wegens illegaal verblijf. Op 31 december 2008 reisde u naar België. Ook in Nederland en België bleven uw problemen u achtervolgen. Maandenlang hingen er Marokkanen rond uw woning en in september 2006 werd u door tweehonderd Marokkanen omsingeld op een plein. In België zag u gewapende Afrikaanse vluchtelingen in de opvangcentra van Broechem en Florennes die u wilden doden. Dit alles was het

werk van Henna. Uw tweede verzoek om internationale bescherming werd op 25 februari 2011 geweigerd. U diende geen beroep in tegen deze beslissing. Op 1 april 2011 diende u een derde verzoek in. U herhaalde voor de DVZ uw asielrelaas zoals uiteengezet in het kader van uw tweede verzoek. Op 8 april 2011 deed u voor de DVZ evenwel afstand van uw verzoek. Zonder het land te hebben verlaten, diende u op 21 april 2021 uw huidige, vierde, verzoek om internationale bescherming in. U verwees hierbij opnieuw naar uw problemen met Dilip Sardjoe. U vreest nog steeds dat hij u iets zal aandoen of vermoorden, omdat hij een wraakzuchtig persoon is met veel invloed en bescherming van voormalig president Bouterse. U stelde dat het in Suriname moeilijk was om klacht in te dienen tegen Sardjoe, omdat de politiemensen zelf vrees hadden. De politie heeft u gezegd dat uw klacht niet meer werd bijgehouden omdat deze meer dan tien jaar oud is, en dat u een brief moest schrijven aan de procureur-generaal om deze alsnog te bemachtigen. Ter staving van uw verzoek legde u de brieven aan Moiwana en aan de procureur-generaal neer die u in 1999 schreef en reeds bij uw tweede verzoek indiende. Daarnaast legde u, enkele weken na het indienen van uw verzoek, een nieuwe brief neer die u op 20 mei 2021 schreef aan de procureur-generaal, en een bewijs van aangetekende verzending.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw tweede verzoek op 25 februari 2011 door het Commissariaat-generaal afgewezen werd omdat de door u aangehaalde motieven geen verband hielden met de criteria betreffende het vluchtelingenstatuut zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Daarenboven werd vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen aanhaalde waaruit kon blijken dat u bij een eventuele terugkeer naar Suriname een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou moeten koesteren. In dit kader werd opgemerkt dat uw problemen van tien jaar eerder dateerden en u er op geen enkel moment in slaagde om te verduidelijken waarom u nog steeds zou worden gezocht of problemen zou kennen bij terugkeer. Bovendien baseerde u zich voor uw verklaring dat al uw problemen in Suriname het werk waren van Dilip Sardjoe louter op vermoedens en veronderstellingen, en kon uit uw verklaringen niet blijken waarom Sardjoe u zou viseren. Het laattijdige karakter van uw verzoek ondermijnde verder de ernst van uw vrees. De door u aangehaalde problemen die u zou hebben gekend in Nederland en België kon u evenmin hardmaken en waren opnieuw louter op vermoedens gebaseerd. Bijgevolg werden u het vluchtelingenstatuut en het subsidiaire beschermingsstatuut geweigerd. U diende geen beroep in tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In het kader van uw huidige verzoek brengt u geen dergelijke elementen aan. U baseert zich bij uw huidige verzoek immers louter opnieuw op de problemen die u zou kennen met Dilip Sardjoe (verklaring volgend verzoek, vraag 19). U legde geen enkele nieuwe verklaring af die de beoordeling gemaakt bij uw tweede verzoek kan wijzigen. Dat u een brief moest schrijven aan de procureur-generaal om een klacht te pakken te krijgen die u veertien jaar geleden indiende (verklaring volgend verzoek, vraag 16) is

op zich niet opmerkelijk. Bovendien houdt dit, noch de eigenlijke brief die u aan het CGVS overmaakte en het bewijs van de verzending, geen enkel concreet/objectief element in waaruit blijkt dat u daadwerkelijk actueel gevisieerd wordt door Dilip Sardjoe. Uit uw verklaringen afgelegd in het kader van uw tweede verzoek, is de klacht immers gebaseerd op twee nachtmerries die u had (CGVS 2de VIB, p. 10). De twee andere brieven die u neerlegde dateren reeds van 1999 en diende u reeds in bij uw tweede verzoek. Zij kunnen derhalve niet weerhouden worden als nieuwe elementen. Dat uw familieleden in Nederland geen contact met u zouden durven hebben omwille van uw angst voor Sardjoe (verklaring volgend verzoek, vraag 21) betreft slechts een blote bewering.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel haalt verzoeker voorafgaand artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en artikel 57/6/2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan en betwist hij dat hij geen nieuwe elementen heeft bijgebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt en dat hij niet aan de definitie van vluchteling zou voldoen. Hij meent dat de commissaris-generaal ten onrechte van oordeel is dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas en geen enkele waarde hecht aan de door hem bijgebrachte documenten.

Verzoeker vervolgt:

"3. Zoals reeds aangegeven, bracht verzoeker in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming een aantal nieuwe, feitelijke elementen aan die enkel door verweerster geverifieerd kunnen worden op hun geloofwaardigheid, o.a. door het afnemen van een persoonlijk onderhoud.

Het gaat dan meer in het bijzonder om het feit dat zijn familie in NEDERLAND hem mijdt uit schrikt voor represailles door Dillip Sardjoe.

Verzoeker legde naast deze feitelijke elementen tevens een aantal nieuwe documenten neer ter staving van zijn relaas. Verzoekster is van oordeel dat verweerster deze documenten ten onrechte naast zich neerlegde.

Het gaat dan meer in het bijzonder om de brief die hij op 21 mei 2021 schreef aan de procureur-generaal om kopie te bekomen van de klachten die hij in het verleden indiende.

Nochtans kan bewijswaarde van de nieuwe documenten door verweerster geverifieerd worden, bijvoorbeeld door contact op te nemen met de familieleden van verzoeker of door het afnemen van een nieuw persoonlijk onderhoud waarbij de afkomst, de inhoud en de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker centraal staan.

Al deze elementen tezamen vormen minstens een begin van bewijs van zijn relaas en rechtvaardigen de heropening van zijn dossier."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker op 7 mei 2009 besloot tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) omdat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Nederlandse autoriteiten toekomt. In het kader van het tweede verzoek om internationale bescherming van verzoeker besloot de adjunct-commissaris-generaal op 24 februari 2011 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (A) de door verzoeker ingediende asielaanvraag steunt op motieven die vreemd zijn aan het asiel en omdat (B) verzoeker onvoldoende gegevens of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer naar zijn geboorteland een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou moeten koesteren, nu (i) hij er op geen enkel moment in slaagde te verduidelijken waarom hij bij een eventuele terugkeer naar zijn geboorteland momenteel door Dillip zou worden gezocht of geviseerd, (ii) hij zich voor zijn problemen in Suriname enkel baseert op vermoedens en veronderstellingen die hij onvoldoende kan hardmaken, (iii) de vraag zich opdringt waarom Dillip hem viseerde daar hij geen enkele interesse had in diens vrouw, (iv) hij pas acht jaar na zijn aankomst in Europa een asielaanvraag heeft ingediend, (v) hij naliel om zijn problemen met de vrouw van Dillip in Nederland te melden bij de politie, gerecht of andere organisaties en hij deze bovendien onvoldoende kon aantonen, (vi) ook de door hem aangehaalde problemen in België met Afrikanen die rondliepen met wapens enkel op vermoedens en veronderstellingen gebaseerd zijn, en (vii) de door hem neergelegde documenten niet van die aard zijn dat ze deze appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. Op 8 april 2011 deed verzoeker afstand van zijn derde verzoek om internationale bescherming.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissingen met betrekking tot verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de

desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidige (vierde) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijft vasthouden aan zijn eerdere verklaringen over zijn problemen met Dillip Sardjoe en nog steeds vreest dat deze man hem iets zal aandoen of hem zal vermoorden omdat hij een wraakzuchtig persoon is met veel invloed en bescherming van voormalig president Bouterse. Verzoeker brengt ook aan dat het in Suriname moeilijk was om klacht in te dienen tegen Dillip Sardjoe omdat de politiemensen daar ook vreesden voor hun leven. De politie in Suriname zou verklaard hebben dat zijn aangifte tegen Dillip Sardjoe niet meer werd bijgehouden omdat deze ouder is dan tien jaar en dat hij een brief moest schrijven naar de procureur-generaal om deze alsnog te bemachtigen.

Ter staving van zijn verklaringen legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure fotokopieën neer van de brieven aan Moiwana en aan de procureur-generaal die hij in 1999 schreef en reeds bij zijn tweede verzoek om internationale bescherming indiende en van een nieuwe brief die hij op 20 mei 2021 schreef aan de procureur-generaal, samen met een bewijs van aangetekende verzending (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten').

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Wat de door verzoeker aangevoerde nieuwe elementen betreft, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw tweede verzoek op 25 februari 2011 door het Commissariaat-generaal afgewezen werd omdat de door u aangehaalde motieven geen verband hielden met de criteria betreffende het vluchtelingenstatuut zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Daarenboven werd vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen aanhaalde waaruit kon blijken dat u bij een eventuele terugkeer naar Suriname een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou moeten koesteren. In dit kader werd opgemerkt dat uw problemen van tien jaar eerder dateerden en u er op geen enkel moment in slaagde om te verduidelijken waarom u nog steeds zou worden gezocht of problemen zou kennen bij terugkeer. Bovendien baseerde u zich voor uw verklaring dat al uw problemen in Suriname het werk waren van Dilip Sardjoe louter op vermoedens en veronderstellingen, en kon uit uw verklaringen niet blijken waarom Sardjoe u zou viseren. Het laattijdige karakter van uw verzoek ondermijnde verder de ernst van uw vrees. De door u aangehaalde problemen die u zou hebben gekend in Nederland en België kon u evenmin hardmaken en waren opnieuw louter op vermoedens gebaseerd. Bijgevolg werden u het vluchtelingenstatuut en het subsidiaire beschermingsstatuut geweigerd. U diende geen beroep in tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In het kader van uw huidige verzoek brengt u geen dergelijke elementen aan. U baseert zich bij uw huidige verzoek immers louter opnieuw op de problemen die u zou kennen met Dilip Sardjoe (verklaring volgend verzoek, vraag 19). U legde geen enkele nieuwe verklaring af die de beoordeling gemaakt bij uw tweede verzoek kan wijzigen. Dat u een brief moest schrijven aan de procureur-generaal om een klacht te pakken te krijgen die u veertien jaar geleden indiende (verklaring volgend verzoek, vraag 16) is op zich niet opmerkelijk. Bovendien houdt dit, noch de eigenlijke brief die u aan het CGVS overmaakte en het bewijs van de verzending, geen enkel concreet/objectief element in waaruit blijkt dat u daadwerkelijk actueel geviséerd wordt door Dilip Sardjoe. Uit uw verklaringen afgelegd in het kader van uw tweede verzoek, is de klacht immers gebaseerd op twee nachtmerries die u had (CGVS 2de VIB, p. 10). De twee andere brieven die u neerlegde dateren reeds van 1999 en diende u reeds in bij uw tweede verzoek. Zij kunnen derhalve niet weerhouden worden als nieuwe elementen. Dat uw

familieleden in Nederland geen contact met u zouden durven hebben omwille van uw angst voor Sardjoe (verklaring volgend verzoek, vraag 21) betreft slechts een blote bewering."

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal verzoekers vierde verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het betwisten dat hij geen nieuwe elementen heeft bijgebracht en dat aan zijn asielrelaas geen geloof kan worden gehecht en tot het beweren dat zijn familie in Nederland hem mijdt uit schrik voor represailles door Dillip Sardjoe, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker nog hekelt dat de commissaris-generaal geen enkele waarde hecht aan de door hem bijgebrachte documenten en deze ten onrechte naast zich neerlegde, terwijl de bewijswaarde van de nieuwe documenten door de commissaris-generaal geverifieerd kan worden, bijvoorbeeld door contact op te nemen met zijn familieleden of door het afnemen van een nieuw persoonlijk onderhoud waarbij zijn afkomst en de inhoud en de geloofwaardigheid van zijn relaas centraal staan, stelt de Raad vast dat verzoeker in het geheel voorbijgaat aan de motieven in de bestreden beslissing over de door hem neergelegde stukken. Bovendien – en ten overvloede – wijst de Raad er nog op dat moeilijk kan worden gesteld dat verzoekers familieleden als een objectieve bron van bewijs kunnen worden beschouwd, en dit nog daargelaten het gegeven dat het aan verzoeker toekomt om nieuwe elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming. Tevens stelt de Raad vast dat uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de door hem aangebrachte nieuwe elementen. Uit deze verklaring blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd bijkomende verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen. Deze verklaring werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de DVZ werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van huidig volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek om internationale bescherming indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren. Dit blijkt uit artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

"Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8."

De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij de DVZ in het kader van zijn huidige (volgend) verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) op grond van zijn verklaringen aldaar nagaat of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk wordt verklaard en dat het CGVS niet verplicht is om hem op te roepen voor gehoor. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel is om alle nieuwe elementen ter staving van zijn volgend verzoek om internationale bescherming reeds bij de DVZ aan te brengen of om toe te lichten waarom dit niet kan (adm. doss., stuk 7, verklaring volgend verzoek). Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn bij de DVZ afgelegde verklaringen. Overigens laat verzoeker na in zijn verzoekschrift te verduidelijken welke verklaringen hij bij een nieuw persoonlijk onderhoud over zijn afkomst en de inhoud en de geloofwaardigheid van zijn relaas had kunnen afleggen waardoor de bewijswaarde van de nieuwe documenten die hij voorlegde zou kunnen worden geverifieerd en op welke wijze dit een ander licht zou werpen op (de motieven van) de bestreden beslissing.

Met een dergelijk summier betoog slaagt verzoeker er niet in om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de door hem aangehaalde nieuwe elementen, te weerleggen of te ontcrachten en toont hij niet aan dat al deze elementen samen minstens een begin van bewijs van zijn relaas vormen en de heropening van zijn dossier rechtvaardigen. Het geheel van deze motieven blijft dan ook

onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Uit het geheel van bovenstaande motieven van de bestreden beslissing, die door verzoeker niet worden weerlegd of ontkracht, blijkt dat de commissaris-generaal de door verzoeker bijgebrachte nieuwe elementen wel degelijk heeft onderzocht en op goede gronden heeft besloten dat het geen nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet betreffen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij alsnog in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.2. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN